

МИРОСЛАВ ПОПОВИЧ

(12.04.1930 – 10.02.2018)

10 лютого 2018 року перестало битися серце видатного українського вченого, академіка, директора Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України Мирослава Володимировича Поповича. Це непомірна втрата для національної культури, вітчизняної гуманітарної науки. Великий мислитель, європейський гуманіст, ще за життя визнаний незаперечним моральним авторитетом суспільства, Мирослав Володимирович прожив надзвичайно плідне й творче життя, сповнене науковими зверненнями. Окрім значного наукового доробку в царинах культурології, логіки, української історії та філософії, як політичний стратег, він доклав чимало зусиль до справи побудови національної української держави, пошуку шляхів демократизації суспільства. Був одним з організаторів «Народного руху Украї-

ни», учасником ініціативної групи «Першого грудня», яка об'єднала відомих інтелектуалів та громадських діячів.

Мирослав Попович народився 12 квітня 1930 року в Житомирі, у родині вчителів. Після закінчення філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка в 1953 році працював директором школи і вчителем історії на Тернопільщині. У 1956 році вступив до аспірантури в Інституті філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, науковим співробітником якого був понад 60 років (з 2001 — директор Інституту). Серед наукового доробку вченого, а це понад 400 робіт, немає пересічних праць. У радянський час саме завдяки дослідженням М. Поповича в галузі логіки, методології та філософії науки Київ став науково-організаційним центром проведення переважної

більшості Всесоюзних симпозиумів з означеної проблематики.

Зацікавлення Мирослава Володимировича соціогуманітарними питаннями привело до публікації таких його знакових робіт, як «Нарис історії української культури» (1998, 2001), «Червоне століття» (2005, 2015 — у рос. перекладі), «Григорій Сковорода: філософія свободи» (2007, 2008), що були не лише високо поцінованими науковою спільнотою, але й мали широкий суспільний резонанс. У 2001 році праця «Нариси історії української культури» була удостоєна Шевченківської премії. Високими нагородами, у тому числі й зарубіжними, відзначалася також громадсько-політична та культурно-просвітницька діяльність М. Поповича. Він був нагороджений орденами «За заслуги» III ступеня (1996), князя Ярослава

Мудрого V ступеня (2005), Почесного легіону (Франція, 2005).

Як людина всебічно обдарована, Мирослав Володимирович вдало поєднував наукову діяльність із просвітницькою. Він був неперевершеним викладачем філософських дисциплін і культурології, талановитим телеведучим, публіцистом. Усі, кому пощастило спілкуватися з паном Мирославом, відзначають неймовірну свободу духу, що дозволяла йому в усі часи бути незалежним. Харизматичність особистості видатного мислителя проявлялася в його людяності, готовності прийти на допомогу, у вмінні пізнавати та любити світ і людей.

Вічна, світла пам'ять Вам, дорогий Мирославе Володимировичу!

Колектив Інституту висловлює щирі співчуття родині та близьким Мирослава Поповича.